

ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
Sub îngrijirea unui comitet

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI II

SUMARUL:

1. Nașterea Domnului Isus
2. Creștinul adevărat
3. Anul nou

4. Bucuria și fericirea adevărată
5. Lecțiuni Biblice

6. Aviz
7. Botezuri cu Duh Sfânt

Nașterea Domnului Isus

„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S'a făcut sărac pentru noi, pentruca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.“ II Cor. 8:9.

După ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul și toate celelalte viețuitoare, a făcut sau creat în sfârșit pe om. Acest om a fost făcut domn și guvernator peste toate celelalte viețuitoare și el le-a pus nume la toate. Dar fiindcă pentru acest om nu s'a găsit un tovarăș cu care el să se poată bucura, de aceea Dumnezeu a făcut femeia care să-i fie ajutor. Această femeie a ascultat pe șarpe (pe deavolul) când i-a spus să mănânce din pomul cel opriț și nu numai că a mâncat, decât a dat și bărbatului ei să mănânce; și a mâncat și el. Prin faptul acesta ei au păcătuit și au căzut dela starea sfințeniei în care a fost creați, într'o stare de neascultare față de Dumnezeu, morți în păcate și abăteri. În această stare, a ajuns în urmă lor, întreaga omenire, fiindcă toți a păcătuit. Gen. cap. 1,23. Ecles. 7:29. Rom, 5:12,

Se părea acum că diavolul a biruit. Omul creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, a ajuns ca să fie rob al păcatului. El era mort pentru Dumnezeu din ziua în care a păcătuit și trăia pentru păcat. Dumnezeu însă nu putea să rămână nici batjocorit și nici învins, pentrucă dacă biruința diavolului era vecinică, Dumnezeu nu s'ar putea numi „Dumnezeul Cel Atoputernic.“ Omul trebuia salvat sau mântuit și scos de sub puterea păcatului. Ochiul lui cari prin ascultarea de șoaptele diavolului au fost deschiși ca să

guste păcatul, trebuia ca prin ascultare de Dumnezeu să se deschidă în așa fel ca omul să poată vedea întunerecul și să se întoarcă dela el la lumină. Gen. 3:4-5. Fapte 26:18. Salvarea omului și eliberarea lui din stăpânirea Satanei, nu s'a putut face fără luptă. Și nimenea pe pământ nu s'a găsit în stare să se lupte cu Satan și să elibereze omul din stăpânirea lui. Dumnezeu a privit în cer și nici acolo nu s'a găsit nici un înger care să poată face acest lucru. Și iată în sfârșit apare Unul al cărui nume era „Cuvântul lui Dumnezeu.“ Acesta era Acela care în unire cu Dumnezeu a creat pe om și către El Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră.“ Gen. 1:26. Acest „Cuvânt al lui Dumnezeu“ era Acela care avea toată mărirea și slava la Dumnezeu mai înainte de a fi lumea. Ioan 17:5. Acest „Cuvânt al lui Dumnezeu“, a primit de bună-voie sarcina ca să Se desbrace de toată mărirea Sa, să-și părăsească bogățiile Sale, să Se facă asemenea unui rob, născându-Se într'o lume supusă păcatului, rea și plină de fărădelege, să sufere cum nimenea altul nu a mai suferit, și să biruiască pe diavolul dându-și viața ca jertfă de ispășire pentru păcatele tuturor oamenilor. Și atunci El S'a prezentat în fața lui Dumnezeu și a zis: Iată-mă, trimete-mă!“ Isaia 6:8.

„Și Cuvântul trup S'a făcut, și alocuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.“ Ioan 1:14. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie.“ Galat. 4:4. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru că oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“ Ioan 3:16.

Astfel Fiul lui Dumnezeu Se coborâra pe pământ. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucăț să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S'a desbrăcat pe El însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om.“ Filip. 2:6-7. A venit în lume născându-Se dintr-o femeie ca să se împlinească Cuvântul lui Dumnezeu care zice: „Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.“ Gen. 3:15. Într-adevăr dacă femeia Eva a născut om despre care Ap. Ioan spune că era „dela cel rău“, fecioara Maria a născut pe Domnul Isus, care era din Dumnezeu și a zdrobit „capul șarpelui.“

Toți aceia cari au citit și citesc Sf. Scriptură, ei au aflat cum S'a născut Domnul Isus Hristos. Maria care L-a născut din Duhul Sfânt, a fost o fecioară săracă dar curată și cu frica lui Dumnezeu. Iosif logodnicul ei, era la fel temător de Dumnezeu. Când ei au mers să se înscrie după porunca Cezarului August, plecând din Nazaret la Betleem, a sosit vremea ca Maria să nască. „Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.“ Luca 2:1-7. Iată, deci cum Cel ce avea toată slava la Dumnezeu în ceruri, Acela care a fost cu El la creațiune, Acela care în unire cu Dumnezeu a făcut pe om, Acela înaintea căruia se prosternau îngerii, Acela despre care Scriptura zice: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El.“ Ioan 1:3. Acela nu poate să Se nască în casa de poposire, fiindcă pentru aceia cari se numeau părinții Lui, nu era loc acolo. El trebuie să vină sărac, să Se nască într'un grajd și să aibă ca leagăn o iesle.

Domnul Isus Hristos „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.“ Ioan 1:11. Imediat după nașterea Lui, Irod a început a se tulbura și împreună cu el tot Ierusalimul. Și pentru ce? Pentru că s'au ivit niște magi din răsărit cari au început a căuta și întreba după „Împăratul de curând născut al Iudeilor.“ Cum Irod nu voia să știe pe un alt împărat afară de sine, a căutat în mod viclean să afle despre Domnul Isus, dar Dumnezeu neîngăduindu-i ca să-L afle, El a poruncit și a ucis o mulțime de copii dela doi ani în jos crezând că între aceia va fi și Domnul. Iată ospățul pe care a știut să-l facă lumea cu ocazia nașterii Domnului. Iată felul cum s'a pregătit lumea să primească pe Acela care și-a lăsat bogăția cerească și a venit la ea s'o mântuie. Mat. c. 2.

Dacă însă lumea aceasta nu s'a putut pregăti pentru primirea Domnului Isus, decât cu o iesle și un grajd și dacă învățați lunei de atunci au știut să indice locul unde avea să se nască Domnul, dar ei nu alergară să se închine Lui, și în fine dacă Irod cel puternic s'a pregătit să-l facă ospăț de sânge, nu așa s'a pregătit oastea cerească. Ingerul lui Dumnezeu a făcut de cunoscut nașterea Lui, păstorilor din câmp și ingerul lui Dumnezeu în unire cu o oaste ce-

reasă laudă pe Dumnezeu zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“ Luca 2:8-14. Astfel chiar dar oamenii nu au privit bine nașterea lui Isus, chi, dacă ei au căuțat să o înăbușe în sânge, chiar dar ei L-au primit în cele mai umile locuri, oastea cerească l-a dat onorul și cinstea cuvenită. Acea oaste a cântat la nașterea Lui și a laudat pe Dumnezeu Aliluia Lui Isus Domnul.

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“ Așa cântat oastea cerească la nașterea Domnului Isus „In locurile prea înalte.“ în cerurile Lui, Dumnezeu este slăvit și astăzi. Dar să ne întrebăm ce pace domnește astăzi pe pământ? Dacă apucăm în mâini un ziar, știrile pe cari le găsim în el nu sunt altceva decât o prevestire pentru zile de tulburare și de groază. Noi citim prin ziare că țara cutare așa se înarmează, că în țara cutare este război civil, că poporul cutare s'a ridicat împotriva altui popor. Că să duce o luptă aprigă între oameni de diferite clase sociale, și apoi unde să mai punem numărul crimelor, sinuciderilor, etc., despre cari citim de regulă în fiecare ziar? Toate acestea sunt suficiente ca să ne arate că astăzi pacea pe pământ nu domnește. Și dacă ne întrebăm că pentruce? Răspunsul ni-l dă oastea cerească care a cântat la nașterea Domnului, fiindcă ea a zis: „pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“ Că astăzi sunt tulburări și vești despre războaie, că astăzi sunt crime și sinuciderii etc. toate dau dovadă că pentru aceea sunt, fiindcă oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. Într-oameni cari sunt plăcuți lui Dumnezeu este pace. Odată cu Isus Hristos ei au primit pacea dela Dumnezeu, „căci El este pacea noastră.“ Efes. 2:14, Isus Hristos a venit în lume cu pacea și El însuși este pacea. El a venit ca să împace pe om cu Dumnezeu. El a venit ca să propage dragostea între oameni, dar până în ziua de astăzi, oamenii nu au nici pacea și nici dragostea, pentru că n'au pe Hristos. Când e vorba ca să se nască Domnul Isus în inima oamenilor, fiecare caută să-și facă din inima sa, „o casă de poposire“, o casă în care să aibă loc toate poftele lunei, dar pentru Isus să nu fie. Ce puținți sunt însă acei oameni cari înțeleg să-și facă inima lor ca pe ieslea din grajdul Betleemului în care să Se nască Hristos?!

Cu ocazia nașterii Domnului am auzit oamenii salutându-se cu: „Hristos S'a născut!“ Celalt răspunde: „Adevărat că S'a născut Domnul Isus Hristos!“ E acesta un salut cât se poate de frumos; fiindcă oamenii voiesc să întărească și să adeverească prin acest fapt credința lor în nașterea lui Isus Hristos. Dar vai, mulți dintre acei oameni cari se salută așa de frumos, nu știu că inima lor este datoare ca să primească pe Isus Hristos ca să Se nască în ea. Ei trăiesc în certuri, în pizmă, în răutate, etc. și aceste dau dovadă că ei sunt streini de nașterea lui Isus. Nu haine scumpe și nu mâncări alese, vrea Domnul Isus la nașterea Sa, ci El vrea să găsească inimi în care să Se nască. El, S'a desbrăcat de mărire și cerească și a venit pe pământ, El, Cel ce și-a lăsat bogăția și S'a făcut sărac, vrea acum să găsească inimi pe cari să le îmbogățească. Nu vrea să le îmbogățească cu bogățiile acestei lumi cari sunt trecătoare — stri cate de rugină, mâncate de molii și săpate de hoții — ci vrea să le îmbogățească cu fapte bune. I Tim.

6:18. Nu vrea să le îmbogățească cu averi cari să le urmeze până la mormânt și apoi să le despartă de ele, ci vrea să îmbogățească inimile cari îl primesc pe El, cu o avere care să le urmeze și după moarte. Apoc. 14:13.

Scumpe suflete! Dă-mi voie să te întreb: S'a născut Domnul Isus în inima ta,? După cum păstorii au

avut un „semn“ despre nașterea Lui tot așa ai și tu. Dacă Domnul Isus S'a născut în inima ta, atunci în ea este pace și ea este plină de fapte bune fiindcă El S'a născut sărac ca pe cei ce-L primesc să-i îmbogățească în fapte bune. II Cor. 8:9. Dintre cari ești tu? Fapta îți arată calitatea.

GH. BRADIN

Creștinismul adevărat

Creștinul adevărat este mulțumit în această viață și fericit în cea viitoare.

Orice om credincios, caută în toate mișcărilor sale, zi cu zi, ceas cu ceas, a fi mai mulțumit și mai fericit. Pentru a fi mulțumit, în privința corpului, trebuie să fii sănătos și să ai cele trebuincioase pentru existență ca: hrană, îmbrăcăminte, locuința etc. Pentru a fi mulțumit, în privința sufletului, trebuie ca să fi credincios, ca mintea, care se sbuciumă după cunoștință, să găsească adevărul, pe care îl caută, pentru ca acesta să-l facă liber. Ioan. 8:32.

Fericirea, în adevăratul înțeles al cuvântului, nu este mulțumirea corpului, căci aceasta, poate s'o aibă și animalele și nebunii, — indiferent dacă o pricepe sau nu; — că aceea a sufletului, care este vecinică, dar pe care n'o poate primi aici, decât numai după ce trece prin ușa mormântului ajunge la adevărata fericire: dacă aici pe pământ a trăit după prescripțiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Fără credință în Dumnezeu, deci fără Dumnezeu, omul nu știe de unde vine, unde merge și ce rost are în viață și în lumea aceasta. El este ca o trestie clătinată de vânt, ca frunza pe apă. El așteaptă moartea cu groază de neînchipuit și cu o neliniște de nedescris.

Pe un astfel de om, nu-l putem asemăna decât cu o ființă, care trăiește numai în întunec, fără a fi sigur, de ce este împrejurul său, și dacă se va mai face sau nu și pentru el lumină. Pe câtă vreme, cel credincios, cu credință în Dumnezeu, are sufletul luminat și plin de speranțe chiar și în mijlocul cuptorului ars, — ca Sadrac, Mișac și Abed-Nego, — cari n'au voit să se închine idolului lui Nebucadnețar; ca Daniil îngroapa cu lei, ca Policarp Episcopul Smirnei, ars pe rug și ca Ignățiu, aruncat în gura fiarelor, din circ, de unde creștinii, cu lăcrămile în ochi, i-au adunat rămășițele de oscioare ca apostolul Petru răstignit pe cruce, cu capul în jos, ca apostolul Pavel decapitat. Credincioșii sunt mulțumiți chiar și în fața pericolului și a morții.

Neliniștea sufletească pentru cel bătut de vântul îndoelei și lovit de furtuna necredinței, care au desrădăcinat din inima sa, convingerile religioase este de nedescris, el este un nefericit.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată, că necredinciosul este un nefericit, un naufragiat în lumea aceasta și nu mai credința creștină, urmată de roadele Duhului Sfânt, poate da fericirea atât în lumea aceasta, cât și în cea viitoare. Galat 5:22.

Fără credință, nu este mulțumire ci măhnire și sbuciumare în suflet. Da. Numai gândindu-ne la mulțumirea sufletească putem să ne dăm seama despre viața noastră, ca pe aceasta s'o trăim spre a salva cinstea și mărirea lui Dumnezeu.

Pierzând credința adevărată, nu urmează decât o amară întristare, o grozavă neliniște și o măhnire șinemulțumire, ce rănește și pustiește sufletul, tocmai ca un uragan care a desrădăcinat pomi, a desvelit și prăbușit case și prin trăsnete a ars satul.

Starea aceasta de nemulțumire de aici ne poate asigura vre-o fericire dincolo, unde credința se continuă? Nu. Fără credința adevărată, nu avem adevărata fericire.

Dacă omul necredincios a rupt legătura sa cu Dumnezeu, el nu se găsește decât în fața desordinei, neliniștei și a disperării. La acestea suntem în drept ale spune, că necredincioși sunt orbi, păcatul este acela care le-a orbit mintea, pentru ca ei să nu vadă strălucind înaintea lor Evanghelia Impărăției lui Dumnezeu. II Cor. 4:3-4.

Cresus care se credea cel mai fericit, când s'a văzut pe rug, a zis: „că nici un om nu este fericit în lumea aceasta“; iar împăratul Sener a spus: „eu am fost tot și am văzut, că nu mi-a servit aceasta la nimic.“ Tot cu privire la nestatornicia soartei și nemulțumirea din viața aceasta, când împărății păgâni erau aduși în carul de triumf, era obiceiul, ca să se așeze un om în urma sa și din când în când să pronunțe cuvintele: „privește în urma ta și aduți aminte că ești om.“ Cei necredincioși caută fericea în: vin, mâncări bune, îmbrăcăminte luxoasă, bani mulți, avere multă, femei frumoase, plăceri și îmbuibări. Ce înșelăciune mai amară? Ce amăgire?

Cei dedați mâncărilor și băuturilor, nu-și scurtează ei singuri zilele? Ei prin fel de fel de boale de stomac, nu-și scurtează viața? Sau, nu cad ei la pat, pentru a merge în mormânt, în urma unui chef, sau a nopților albe, pe care le petrec în desfrâu și beție?

Cei afemeiați, nu-și pun singuri capăt zilelor în urma boalelor nevădeabile, ce le capătă din desfrâu? Nu-și risipesc mulți averile în destrăbălări și apoi spre necinstea familiilor lor, se sinucid, sfârșindu-și zilele, odată cu terminarea banilor?

Pavel, marele apostol al neamurilor zice: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curva-

rii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sadomiții, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Tot așa fericirea și mântuirea este departe de cel iubitor de bani, de bogatul, care aleargă ziua nemâncat; seara se zăvonește în casă, socotește și plănuște până peste miezul nopții, spunând că n'are timp nici să mănânce, cu atât mai mult să se roage, sau să facă milostenie, căci lăcomia a pus stăpânire pe inima sa. De aceea Domnul Isus Hristos a zis: „Adevărat vă spun că cu greu va intra bogatul în împărăția cerurilor. Mat. 19:23. Așa sunt cei cari adună comori pentru sine aici pe pământ, ei nu vor intra în împărăția cerurilor, pentru că acolo unde este comoara lor, acolo este și inima lor. Iată dar, că nici în petreceri, în îndestulări și bogății nu este mulțumire, fericire și mântuire; ci aceasta omul o găsește, dacă umblă în căile Domnului, cum zice regele și prorocul Davud: „Fericit e bărbatul care nu umblă în sfatul celor fărădelege, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în legea Domnului, și zi și noapte cugetă la legea Lui. El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se vestejesc; tot ce începe duce la bun sfârșit. Psalm. 1:4. Acela om este deci fericit, care nu trăește ca cei nelegiuiți, ci este virtos și credincios adevărat.

Dacă cel necredincios, sau credincios, dar fără fepte l'n'are busola credinței, de care să se servească spre a nu se înămoli sau sfărâma de stâncile ascunse, către care l-ar împinge valurile necredinței, dacă este lipsit de virtutea creștină, nu tot așa se întâmplă cu omul credincios. Acesta este mulțumit aici, cu toate greutățile vieții și are arvuna fericirii vieții viitoare.

În gândurile și sentimentele sale, domnește ordinea; este liniștit, căci știe, că este făptura lui Dumnezeu. El vede lămurit, calea pe care trebuie să meargă, care cale o găsim în Isus, căci El a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. În ceea ce privește viitorul, el n'are frică de moarte, fiind că pentru

el moartea e un câștig, prin care el trece în vecinicie, unde nu mai e durere, și numai bucurie și mângăiere. Un adevărat copil a lui Dumnezeu trebuie să dorească a se desbrăca de corp și a fi împreună, eu Hristos, căci aceasta este cu mult mai bine. Ioan 14:6.

Fruntea unui adevărat creștin este întotdeauna senină, buzele lui laudă pe Domnul în orice nenorocire și își pune încrederea și nădejdea în Dumnezeu zicând: „Domnul a dat, Domnul a luat, Domnul fie binecuvântat.“

Dacă este atins de vreo durere sau ispită, sau dacă este nedreptățit, el nu-și pierde cumpătul; știe că „cel ce va răbda până la sfârșiți, acela se va mântui“ că în lumea aceasta omul se naște pentru a suferi, după cum scânteia se naște pentru a zbura. El trebuie să aibă în vedere, că cu cât mai mare este suferința, cu atât mai mare e binecuvântarea; cu cât mai mult aurul se curăță, cu atâta se face mai curat. Dumnezeu prin înțelepciunea sa divină, știe ce are să ni se întâmple, dar noi suntem datori să ne luptăm vitejește, căci dacă n'ar fi războiu, n'ar fi vițeje, nici coroană pentru cei biruitori.

Dacă moartea îi răpește, ce are mai scump, un creștin, privește spre ea și zice: „Domnul a dat, Domnul a luat, Domnul fie binecuvântat. Toți credincioșii cu adevărat credincioși, nu de nume, ci de fapte, care viețuiesc potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, și care suferă aici, vor fi răsplătiți în viața viitoare cu fericirea vecinică.

În rezumat putem spune că: fericirea din viața aceasta constă: în setea arzătoare, după Dumnezeu: „Cum cerbul dorește după izvorul de apă, așa dorește sufletul meu după tine, Dumnezeule“.

Fericirea constă, în frica de Dumnezeu: „Fericit este omul care se teme de Domnul, aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s'o urmeze. Psalm. 25.

Iată dar, unde și cum găsim mulțumirea de aici și fericirea cea adevărată în viața viitoare. Fără credință, sau cu credință, dar fără fapte, nu este cu putință a gusta adevărata mulțumire și a se sătura de adevărata fericire.

IOAN DANCIU

Anul Nou

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.“ Apoc. 22:12,

Un an nou începe. Noi ieșim dintr'un an vechi, pentruca să intrăm într'un an nou. Ca oameni cuminți, nu putem decât să aruncăm o privire asupra anului din care ieșim și să vedem lucrurile prin cari am trecut. Să putem păstra pentru viitor ceea ce a fost bun, să putem îndrepta lucrurile în cari am avut scădintă și să putem înlătura tot ceea ce ne-a adus pagube. Și pentruca foarte aceste să le putem regula după voia lui Dumnezeu, suntem datori ca să punem anul în

fața Bibliei care este Harta noastră în drumul către Împărăția lui Dumnezeu.

Anul trecut a fost un an de neliniște și nesiguranță. Unele popoare s'au ridicat cu armele împotriva altora, în unele țări a bătuit revoluții, și războaie civile, pe alte locuri au fost cutremure de pământ, uragane, inundații, fel de fel de boale, foamete și scumpe care crește din zi în zi. Astăzi încrederea dintre popoare a dispărut. Fiecare popor se silește a se înar-

ma cu cel mai modern armament în vederea, războiului care bate la ușa și pe care unii îl cred inevitabil. Și după cum popoarele n'au încredere unele în altele, tot așa nu au nici persoanele individuale. Fiecare om se silește să lucreze spre binele său indiferent dacă prin aceasta atinge binele semenului său. Omul zilelor noastre să mulțamește și să afle linitit când lui îi merge bine; că celalalt suferă, aceasta pe el nu-l privește. Și nici atunci când acela trebuie să suferă din cauza lui. Domnul Isus Hristos, ne arată că aceste vremuri, sunt semnele venirii Sale. „Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să fie. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.“ Mat. 24:6-8.

Un alt semn al venirii Domnului Isus Hristos este acela că păcatul începe tot mai mult să se incubeze chiar și printre aceia cari s'au retras din lume. Dacă ne aruncăm privirea spre oamenii cari se laudă că au pe Dumnezeu ca Tată și pe Hristos ca Domn, îi vedem că pe zi ce trece ei se îndepartă de Dumnezeu și apucă puțin câte puțin pe calea păcatului. Chiar în asociațiile creștine oamenii cu adevărat născuți din nou, cari și-au răstignit corpul cu patimile și poftele lui, aceștia sunt foarte puțini. Cei mai mulți sunt aceia cari se iubesc pe ei înșiși și cari sunt nemulțumiți, cârtitori și nesupuși. Și lucrul acesta este un semn că trăim în zilele din urmă, fiindcă Cuvântul Domnului zice: „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, laudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumiți, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfași; iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu; având o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.“ II Tim. 3:1-6.

În vremea când păcatul face ravagii în creștinism, în vremea când el își recrutează adepți de oriunde poate intra și în vremea când unii iubesc lumea de acum, proorocii cei mincinoși își fac apariția într'un număr tot mai mare. Apostolii, proorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii, îi vedem înmulțindu-se foarte tare, dar în același timp vedem împuținându-se numărul creștinilor adevărați, numărul acolora cari arată creștinismul lor, prin faptele pe cari ei le fac în blândețea înțelepciunii, în frică și temere de Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a arătat că apariția acestor prooroci mincinoși vă fi un semn al venirii Sale. Ei pentru aceea trebuie să se arate „ca să amăgească dacă voi fi cu puțință chiar și pe cei aleși.“ Mat. 24:24. Dar Domnul Isus a zis: „După roadele lor îi veți cunoaște.“ Mat. 7:20. Căci tot acela care predică, cântă, se roagă proorodește, scoate draci și face alte minuni în Numele Domnului Isus și nu trăiește după cum poruncește El(Isus), acela este un prooroc mincinos, înșelat de sine însuși și nemântuit. Mat. 7:21-23, etc.

Prigonirile pe cari le îndură astăzi aceia cari trăiesc în sfințenie și cari cheamă Numele Domnului din adevăr, sunt și ele un semn al venirii Domnului Isus. Dumnezeu are astăzi popor pe acest pământ. Și poporul lui Dumnezeu este acela, care nu face nici un rău nimănui: nu fură dela nimenea, nu minte, nu

ucide, nu se îmbată, etc., etc. Cu toate acestea însă acest popor al lui Dumnezeu, suferă prigoniri în rând cu aceia cari nu se supun legilor și autorităților. Și pentru ce aceasta? Pentruca să se împlinească cu ei Cuvântul lui Dumnezeu care zice: „Ferice de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră.“ Mat. 5:11. „Nimeni în voi să nu suferă ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentrucă este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.“ I Petru 4:15,26.

Acum după ce am văzut toate aceste lucruri și după ce am căpătat deplină încredințare în Cuvântul lui Dumnezeu, că vremurile pe cari le trăim noi, sunt vremurile din urmă, în cari copiii lui Dumnezeu cei adevărați își ridică capetele în sus și așteaptă pe Domnul săltând de bucurie, să aducem persoana noastră și să o punem cu toate scâdințele ei din anul trecut în fața Cuvântului lui Dumnezeu care este oglinda sufletului nostru. De sigur, abatările noastre sunt multe, am greșit, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și împotriva oamenilor. Cu limba cu care am mărit pe Dumnezeu cu care ne-am rugat Lui, am vorbit de rău în ascuns pe frați și am hulit pe oameni. Am făcut și alte păcate dintre cari unele sunt cunoscute oamenilor iar altele nu. Dumnezeu însă le vede pe toate. Și acum cum am putea să mergem cu sarcina lor asupra noastră în anul viitor? „Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui! Să luăm seama la umblețele noastre, să le cercotăm, și să ne întoarcem la Domnul.“ Plângeri 3:39-40. Acesta este cel mai bun sfat care ni se poate da acum de anul nou.

Noi nu știm dacă vine Domnul în anul viitor sau nu. Dar una o știm: În măsura în care se apropie venirea Lui, în aceea măsură se vor înmulți tulburările între popoare, se va mări criza, păcatul va străbate în mare măsură între creștini și va desrădăcina pe mulți dintre cei ce nu au fost înrădăcinați de Tatăl, proorocii și învățătorii cei falși se vor înmulți nespuse de mult și asupra poporului adevărat al Dumnezeu vor veni prigoniri grele. Aceste sunt semne și lucruri la cari ne putem aștepta și în viitor. Să nu ne speriem însă dacă în anul ce vine ele vor spori și se vor mări, fiindcă acesta e un semn că venirea Domnului nostru, este mai aproape. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.“ Apoc. 22:12. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“ Apoc. 2:10.

Scumpii mei frați și surori! Voi aceia cari slujib pe Domnul din sinceritate, voi aceia cari suspinați și vărsați lacrimi văzând că nu se împlinește voia lui Dumnezeu pe pământ, voi aceia cari astăzi plângeți și așa vă aruncați sămânța, „să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți trebuință de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme,“ și „Cel va veni, și nu va zăbovi.“ Evr. 10:35-37.

Iar tu acela care astăzi ești departe de Mântuitorul, cugetă-te acum la părăsirea anului trecut, că ai un suflet care trebuie să se prezinte în fața lui Dumnezeu. Te cugetă scumpul meu că ești creat de Dumnezeu nu pentru ca să-ți împlinești voia ta corpului tău, decât pentruca să faci voia lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu acesta voiește ca tu să fii sfânt. Sfânt în vorbe și în fapte. Curățit și spălat prin sângele Domnului Isus. El a murit și pentru tine și vrea să fi tu mântuit. De ce îl refuzi pe El? Mai amâni mântuirea pentru alt an? Dar cine îți garantează ție că tu vei mai ajunge alți ani în lume?

Scumpul meu! Faptele tale nu erau vrednice ca să te țină în anul trecut în viață. Ceea ce te-a ținut ca să ajungi acest an, a fost mila lui Dumnezeu. Domnul Isus a mijlocit la Tatăl pentru tine ca să nu fie tăiat firul vieții tale în anul trecut. El a lucrat cu tine și în anul trecut. El a voit ca tu să îi aduci roadă, dar tu nu ai adus numai frunze. Tu ai vorbit numai despre adevăr, despre sfințenie și despre dreptate, dar nu le-ai trăit în viață. El voiește ca să mai faci cu tine o încercare în anul acesta — și să poate ca aceasta să fie ultima — mai revarsă asupra tă milă și harul Lui ca să lucreze la inima ta, și dacă nici după aceasta nu aduci roadă, nu rămâne pentru tine altceva decât să fii tăiat. Pentru aceea dă-ți seama de ceea ce faci și nu amâna mântuirea sufletului tău.

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.“ Apoc.

22:12. Auzi scumpe amice, El spune că vine curând. Și dacă vine El acum, unde te vei trezi tu? Fi-vei tu între cei ce-L așteaptă cu uleiul în candelă sau vei fi între cei ce dorm și habar n'au de venirea Lui? Nepăsarea țai nu poate opri venirea Lui. Dar ea poate să-ți răpească fericitirea pe care ți-a pregătit-o Dumnezeu în slavă dacă primești pe Domnul Isus. De aceea nu fi nepriceput ci înțelege care este voia Domnului.

Scumpii mei frăți și surori! Lumea așteaptă după oare cineva care se aducă o ușurare în toate ramurile vieții. Se aducă pacea și liniștea între popoare, să dispară toată nesiguranța zilei de mâine, să fie înlăturată criza, etc. Noi știm că omul care va aduce binecuvântarea nu va fi altul decât numai Domnul Isus. Să ne pregătim deci pentru venirea Lui. Să stăm gata, treji și cu făclile aprinse, ca să-i putem deschide când El vine. Să ne ridicăm capul spre cer și cu deplină cre dință că ziua Lui este aproape, să ne unim vocea noastră cu a Duhului Sfânt și să zicem: „Amin! Vino Doamne Isuse!“ Apoc. 22:20.

GH. BRADIN

Răscoala lui Core

Judecățile cu Israilul a fost lovit din cauza deselor sale abateri, au servit câțva timp, pentru a ținea în frâu murmurele și neascultarea lor; dar spiritul neascultării și răscolării era încă mereu în inimile lor și a adus în cele din urmă roadele cele mai amare. Răscolările de mai înainte, porneau dintr'un spirit al mulțimii agitate, fără ca ele să fi fost plănuite mai dinainte. Dar răscoala de care ne ocupăm în acest articol, a fost formată cu o adâncă plănuire, ca o urmare a unei intenții hotărâte, de a răsturna autoritatea conducătorilor rânduiți de însuși Dumnezeu. Ceea ce determină pe Core a facez această răscoală, nu era aceea că Moise și Aron nu erau capabili să conducă ci dorința de a ajunge el conducător.

Core era instigatorul acestei mișcări; era un Levit din familia lui Chebat și un văr al lui Moise. El era un bărbat cu capul citate și influență. Deși el era destinat la serviciul corturilor, totuși el era nemulțumit cu poziția lui și năzuia după demnitatea preoției. Faptul că preoția care mai înainte era încredințată înțaiului născut din familie, a fost încredințată acum lui Aron și casei sale, dădu loc acum la invidie și nemulțămire. Încă de mult Core lucrase în ascuns în contra autorității lui Moise și Aron, deși nu îndrăsnise să se ridice într'o răscoală pe față. În cele din urmă el își luă o îndrăzneală hotărâtoare, de a răsturna autoritatea cetățenească cât și pe cea religioasă. Nu-i lipsiră nici tovarășii cari să se asocieze cu dânsul. În apropiere de corturile lui Core, în partea de jos a cortului mănturiei, se afla tabăra seminției lui Ruben, iar corturile lui Datan și Abiram — doi conducători ai acestei seminții — erau în apropiere de cortul lui Core. Acești doi conducători luară parte cu plăcere la planurile de răscolare și răsbunare, ur-

mași a celui mai mare fiu al lui Iacob ei susțineau, că autoritatea cetățenească le aparține lor; ei se hotărâră se împartă cu Core demnitatea preoției.

Starea de spirit din popor înlesni aducerea la îndeplinire a intențiilor lui Core. Indignați din cauza desamăgirii lor, învidia și ura de mai înainte, se reîntorsese iar în inimile lor; învinuirea se îndreptară iarăși împotriva conducătorului lor răbdător. Israelii pierdeau mereu din vedere, ceea ce pierd și mulți dintre credincioșii și conducătorii de azi, că se află sub conducerea lui Dumnezeu. Ei uitaseră că Mijlocitorul legământului celui nou era conducătorul lor nevăzut, că prezența lui Hristos, mergea înaintea lor învăluită în nor și că Moise primea toate instrucțiunile dela El.

Ei nu erau voioși a se supune sentinței grozave de a muri toți în pustie și de aceea profitau cu plăcere de orice pretext, a cerde că nu Dumnezeu ci Moise îi conduce și că tot el ar fi rostit asupra lor aceea sentință. Cele mai înțelepte efortări ale celui mai blând om, nu putură să înfrâneze răscoala acestui popor și cu toate că semnele disgrăției lui Dumnezeu asupra răscolăii lor de mai înainte, erau încă între ei, în rândurile lor rărite, totuși nu luară la inimă această învățătură și s'au aruncat iarăși în aceiaș abătere. Ei fură din nou ispitiți.

Acela care citește secretele tuturor inimilor a cunoscut intențiile lui Core și ale tovarășilor săi, și dădu poporului Său astfel de avertisment și astfel de învățătură, încât ei ar fi putut să fie în stare, a nu se lăsa să fie amăgiți și induși în eroare de acești oameni vicleni. Ei văzură judecata lui Dumnezeu care lovise pe Maria, cu lepră, din cauza invidiei și învinuirilor ei contra lui Moise Domnul declarase că

Moise era mai mare decât un profet. „Gură cu gură vorbesc Eu cu dânsul.“ Apoi adăugă: „Cum de nu v'ați temut să vorbiți contra servului Meu, contra lui Moise?“ Num. 12:8. Aceste învățături trebuia să servească nu numai lui Moise și Mariei de învățatura ci la întreg poporul, precum și celor de astăzi.

Core și consoții săi erau bărbați cari au fost înzestrați cu descoperiri deosebite ale puterii și măririi lui Dumnezeu. Ei fuseseră printre cei cari se urcaseră pe munte împreună cu Moise și văzură mărirea lui Dumnezeu. Dar tocmai dela acel timp se ivise o schimbare înrînsii. La început ei nu nutriseră decât o ispită ușoară, dar ea devenise din ce în ce mai puternică, până ce cugetele lor ajunseseră să fie stăpânite de satana, și astfel ei îndrăzniră să-și dea pe față nemulțumirea lor. Pretexând că ei ar fi foarte îngrijorați de bunul mers al poporului. La început ei își exprimară prin șoapte nemulțumirea lor dela unul la altul, dar mai apoi ea fu șoptită și la urechile bărbaților conducători. Șoptirile lor au fost primite cu atâta bunăvoință, încât ei cutezară să meargă și mai departe, până ce ajunseră să creadă că sunt însuflețiți de zel pentru Dumnezeu. Ei reușiră să abată două sute cincizeci de conducători, bărbați cu renume în comunitate. Cu un ajutor atât de puternic și cu așa mare influență, ei credeau că vor reuși cu siguranță să aducă o schimbare radicală în sistemul de conducere al lui Moise și Aron.

Gelozia dăduse loc la invidie, iar invidia la răsculare. Ei au discutat amănunțit asupra acestei chestiuni, dacă Moise are dreptul la o așa mare autoritate și onoare, încât ajunseră să-și închipească că el ocupă o poziție foarte de învidiat, pe care ar putea să o ocupe tot așa de bine oricare dintre dânsii. Astfel ei se înșelară pe ei înșiși și pe alții cari îi urmau, ajungând să creadă că Moise și Aron și-ar fi însușit pe nedrept pozițiile pe care ei le ocupau. Cei nemulțumiți își ziceau că acești conducători s'ar fi ridicat prin propria lor putere peste comunitatea Domnului, însușindu-și pe nedrept preoția și stăpânirea, deși casa lor nu era nedreptățită fiind asemenea celorlalte seminții ale lui Israel. Ei nu erau mai sfinți decât poporul și trebui să fie mulțumiți a șta pe aceeaș treaptă cu frații, cari au fost hărăziți tot așa de bine cu prezența dumnezeiască și cu scutul dumnezeesc ca și dânsii.

Pentru cei ce sunt în rătăcire și merită mustrare, nimic nu este mai plăcut decât a primi simpatia și lauda. Și în felul acesta câștigă Core și ceata sa, atenția comunității. Ei declară că învinuirea, cum că murmurarea poporului, ar fi adus mânia lui Dumnezeu asupra lor, ar fi o rătăcire. Și mai aduceau învinuirea poporului și ar fi răpit libertatea și independență. „Prea mult vă însușiți,“ ziceau consoții — „că toată comunitatea, toți sunt sfinți, și Dumnezeu este între ei; pentru ce voi vă înălțați mai presus de adunarea lui Dumnezeu?“ Num. 16.

Moise nu se aștepta la o lovitură atât de adânc plănuită, și când își dădu seama, el căzu cu fața la pământ, îndreptându-și strigătul către Dumnezeu, care-i încredințase această conducere. Apoi se ridică, deși trist, totuși liniștit și calm, se exprimă: „Măine dimineată va arăta Dumnezeu pe acela, care este al Lui și care este sfânt; și-l va lăsa să se apropie de Dânsul.“ Cercarea a trebuit amânată până a doua zi, pentruca toți să aibe timp de reculegere. Atunci acei cari năzuiu după preoție, trebuia să vină fiecare

cu cădelnița sa pentru tămăiere și în prezența adunării să aducă tămăie fumegând la cortul mărturie. Cuvântul spune lămurit că numai aceia cari erau rânduiți la acest sfânt serviciu puteau servi. Și chiar preoții Nadab și Abihu fuseseră nimiciți pentrucă au îndrăznit să aducă „foc strein“ contrar orînduilor dumnezeiești. Totuș Moise chemă pe învinuitorii săi, să prezinte chestiunea lor înaintea lui Dumnezeu, dacă îndrăznesc să-și ia asupra lor o chemare atât de primejdioasă.

Apoi Moise deosebi pe Core și pe ceilalți Leviți, cari erau împreună cu dânsul și le zise: „Au prea puțin este pentru voi că Dumnezeu lui Israel va deosebit pe voi din comunitatea lui Israel și v'a lăsat să vă apropiați de Dânsul, ca să împliniți serviciul locașului lui Dumnezeu și să stați înaintea adunării ca să-i serviți? El te-a primit și pe toți frații tăi, pe fiii lui Levi cu tine ca să vă apropiați de Dânsul; și voi acum căutați și preoția? Pentru aceea tu și toată ceata ta, v'ați adunat contra lui Dumnezeu; și ce este Aron de murmurăți contra lui?“

Datan și Abiram, nu luaseră o poziție atât de îndrăzneată ca a lui Core și în speranță că ei vor fi fost atrași în această răscoală fără a fi fost în totul stricați, Moise îi somă, să se prezinte înaintea lui, pentruca el să audă plângerile lor împotriva lui. Dar ei nu voră să vină și refuzară cu încăpăținare să cunoască autoritatea sa, răspunzându-i: „Au prea puțin este că ne-ai scos din pământul unde curge lapte și miere ca să ne omori în pustiu acesta; tu mai voiești să te faci domn peste noi? Cu adevărat! nu ne-ai adus într'un pământ unde curge lapte și miere, nici nu ne-ai dat moștenire câmpuri sau vii! Acum vrei să scoți și ochii oamenilor acestora? Nu vom veni!“

Astfel ei reamintiră cuvintele acele cu cari Domnul a descris pământul făgăduit. Ei învinuiau pe Moise că ar susținea că se află sub conducerea lui Dumnezeu, numai pentru a-și menține autoritatea sa proprie, și declară că ei nu, îi se vor mai lăsupune, spre ai duce el încoace și încolo, ca pe niște orbii; Când spre Canaan, când spre pustie, așa cum ar plăcea mai bine intențiilor sale capricioase. Astfel acela care fusese ca un părinte gingaș și ca un păstor răbdător, fu înfățișat ca un tiran. Excluderea din pământul Canaanului pentru propriile lor păcate, o aruncau în sarcina sa,

A doua zi dimineată cei două sute cincizeci de conducători, cu Core în fruntea lor, se prezentară cu cădelnițele lor. Ei au fost conduși în curtea din afară a cortului, în timp ce poporul se adunase în afară ca să vadă care va fi rezultatul. Nu Moise adunase nîtreagă adunare spre a fi martoră la pierderea lui Core și a cetei sale, ci răscolătorii în carba lor sumefie, ca să vadă biruința lor. O mare parte din adunare trecu pe față de partea lui Core, care nutrea mari speranțe că va câștiga biruința asupra lui Moise și Aron.

După ce ei se adunară înaintea Domnului „mărirea lui Dumnezeu se arată la toată adunarea.“ Dumnezeu dădu lui Moise și Aron, ordin: „Deosebiți-vă de adunarea aceasta, ca s'o mistuesc într'un moment.“ Dar ei căzură pe fețele lor și se rugară: Dumnezeule, Dumnezeuul dușmanilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit și Te mânia împotriva întregii adunări?“ Num. 16:20-22.

Core se rătrăsese la o parte dela adunare,, spre a merge la Datan și Abiram, în timp ce Moise însoțit de cei șaptezeci de bătrâni, se coboară spre a-i avertiza pentru ultima dată pe acei bărbați, cari refuzaseră să vină la dânsul. Mulțimea îi urma și înainte de a-și îndeplini misiunea sa, Moise porunci din ordin Dumnezeesc: „Depărtați-ve de corturile acestor oameni răi și de nimic al lor să nu vă atingeți, ca să nu peziți odată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor.“ Avertismentul a fost ascultat, căci o presimțire despre judecata ce-i aștepta plana peste toți. Capii răscoalei se văzură părăsiți de acei pe cari îi amăgiseră, dar semeția lor rămase neclintită. Ei stau cu familiile lor la ușa corturilor lor, ca și când ar fi voit să sfideze avertismentul dumnezeesc.

În numele Dumnezeului lui Israel, Moise declară acum în auzul întregii adunări: „Iată cum veți cunoaște că Dumnezeu m'a trimis să fac toate aceste lucruri, și că nu lucrez din capul meu: Dacă oamenii aceștia vor muri cum mori toți oamenii și dacă vor avea aceiaș soartă ca toți oamenii, nu m'a trimis Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru ne mai auzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor pogori de vii în locuința morților, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.“ Num. 16:28. Ochii întregului popor erau îndreptați asupra lui Moise, stând incremenit de groază și de așteptarea evenimentului. Când el a încetat de a vorbi, pământul se desfăcu, iar răscolătorii se pogorâră de vii în mormânt, cu tot ceea ce aparținea lor, și ei pieriră din mijlocul adunării. Poporul când a văzut această priveriște a fugit, căci se simțea însuși condamnat ca părtaș la păcat.

Dar judecata n'a mers numai până aici, ci focul care strălucea din nor, înghiți pe cei două sute cincizeci de răscolăți. De oarece acești oameni nu fuseseră cei dintâi cari începuseră răscoala, de aceea ei nu au fost nimiciți odată cu capii răscoalei. Ei au putut vedea sfârșitul acelor și să profite de ocazie spre a se pocăi; dar compătimită pe răscolători și astfel se împărtășiră de aceea soartă.

Când Moise a rugat pe Israel să fugă de judecata ce se apropia, judecata dumnezeiască ar fi fost oprită chiar atunci, dacă Core și ceata sa și-ar fi venit în fire și ar fi cerut iertare. Dar cerbicea lor îndărătnică pecetlui soarta lor. Întreaga adunare participase la păcatul lor, căci toți simpatizaseră cu dânsii într'un grad mai mic sau mai mare.

La fel se întâmplă și în zilele noastre de azi, când se ridică câte un urmaș de al lui Core, nu se duce numai el în rătăcire, ci mai amăgește și alte suflete, hotărâte spre nimicire și cu aceste începe lupta, contra conducătorilor puși în slujbă de Dumnezeu. Dar Dumnezeu în marea Lui milostivire, făcu o deosebire între instigatorii răscoalei și între cei ce fuseseră amăgiți de dânsii. Poporului care a fost dus în eroare, i se dă încă loc de pocăință, pe când ceilalți au murit. Dacă ei ar voi să răspundă avertismentului dat, atunci ar putea să fie scăpați. Dar deși fugeau temându-se de a nu fi nimiciți de judecățile divine, totuși ei n'au fost vindecați de spiritul răscolării. Însăpământați dar nepocăiți, ei s'au întors noaptea fiecare în corturile lor.

Core și ceata sa se lingușiseră așa de mult, încât ei crezură în cele din urmă că ar fi un popor foarte bun și că au fost tratați rău din partea lui Moise.

Urmasii lui Core și în zilele noastre amăgesc poporul cu cuvinte lingușitoare și în mod fătarnic arată multă simpatie și iubire pentru dânsii, așa că îi fac pe aceștia să creadă că ei sunt oameni buni, iar aceia dintre cari au ieșit, sunt răi. Ei încep să critice pe conducători, arătând că au fost nedreptățiți, sau că au fost tratați rău din partea conducătorilor. Și toate acestea le fac numai ca să amăgească poporul. Aceștia întocmai ca și Core, nu vă! și nu pot înțelege că ei trebui să se pocăiască, ci persistă mai departe în rătăcirea lor, astfel până când îi ajunge pe deapsa lui Dumnezeu.

Este aproape imposibil a aduce lui Dumnezeu o insultă mai mare ca atunci când oamenii disprețuesc și leapădă uneltele de cari El se servește pentru mântuirea lor. Ei nu caută să-și mărturisească păcatele, ci lasă ca acestea să rodească în inima lor și ele îi rod așa cum roade cangrena până ce paralizează corpul; astfel aceștia nu caută cu chibzuință o cale pe care să se reîntoarcă iarăși la unitate; ci hrănesc mereu o ură contra bărbaților pe cari Dumnezeu i-a ales în lucrarea Sa, încă înainte de ei.

Întreg Israelul a fugit la străgătul; păcătoșilor osândiți, cari se pogorâră în adânc, căci ziceau: „Nu cumva să ne înghită și pe noi pământul.“ Și a doua zi toată adunarea fiilor lui Israel murmură contra lui Moise și Aron, zicând: „Voi a-ți omorât pe poporul lui Dumnezeu.“

(Va urma).

IOAN DANCIU

Bucuria și fericirea adevărată

„Cei săraci vor mânca și se vor sătura, ceiace căută pe Domnul, îl vor lăuda: veselă să fie inima pe vecie!“ Ps. 22:26.

Vrei să ai bucurii și să fi fericit tot timpul? Cred că la această întrebare orice om, fie el din lume, fie din cercul credincioșilor, ar răspunde cu un „da“. Într'adevăr, cine n'ar vrea să fie fericit? De aceea, cu ajutorul Domnului vor cerceta care este fericirea cea adevărată și cum se poate dobândi.

Oamenii lumii cred că un credincios care nu ia parte la toate plăcerile și desfătările lumii, se simte și este cel mai nefericit om. Ei cred că unui credincios îi pare rău că nu se împărtășește din aceste plăceri și că atunci când vede pe cineva distrându-se lumește, s'ar distra și el, dar nu poate că nu-i per-

mite „legea lui“. Lumea nu poate să înțeleagă că pentru copii lui Dumnezeu, aceste plăceri nu sunt decât numai o scârbă, așa după cum au fost ele și pentru Domnul Isus. Plăcerile din lume, nu pot da nici mângâiere, nici pace. Ele totdeauna lasă în urma lor numai amărăciune. Cei ce își petrec lumeaște nu se pot bucura a doua zi de petrecerile lor, a doua zi regretă banii pe care i-a cheltuit. Alții care nu țin seama nici de bani nici de timp, după o petrecere lumească nu se simte bine fiindcă nu s'a săturat în deajuns; în el se naște o dorință mai mare de ași petrece. Și tot petrecându-și ajunge într'un moment dat că singur nu știe ce-i cu el. Iar la urma urmei, o sfârșește prin sinucidere. Unii spun că beau și își petrec de necaz, de pildă: unul care are acasă pe cineva bolnav, bea și își petrece ca să mai uite de necaz; un altul care are neînțelegeri în familie, bea să uite de ele. Inșă niciunul dintre aceștia n'ar putea spune că în urma petrecerii lor, li s'a vindecat bolnavul, li s'a achitat datoria ori neînțelegerea din familie s'a terminat. Mai degrabă răul a sporit în toate, căci Scriptura zice: „Ale cui sunt vaetele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt răniurile fără pricină? Ai cui ochi sunt roși? Ale celor ce întârzie la vin, și să duc să golească paharul cu vin amestecat.“ Prov. 23:29-30.

O persoană lipsită de Isus, nu poate să aibă nici pace și nici nu poate fi fericită. Iar acela care s'ar încumeta a spune că el are fericire și pace fără a avea pe Isus, acela nu este sincer și nu spune adevărul, ori nu înțelege pacea și fericirea.

Esté însă o pace, fericire și bucurie, pe care lumea nu o cunoaște și nu o simte. Și această pace, fericire și bucurie se găsește în Domnul Isus Hristos. Cine vine la El, gustă din pâinea și apa vieții, care nu-l ametește și nu-i provoacă a doua zi dureri de cap, decât mai mult îl regulează la minte și îi face cugetul mai curat. Ioan 6:35. Iar atunci când necazurile, încercările și prigonirile ar căuta să-i amărască gustul, Domnul Isus îi dă o dulceață de miere și-l înviorază. Ps. 19:10, în vremea când acela care își petrece în lume, consumă paharul cu băutură amă-

toare; care nu poate să lase în urma lui decât dureri, mizerie și jale, acela care își petrece în Domnul Isus gustă din El, care singur este izvorul bucuriei și fericirii vecinice. Și atunci să ne întrebăm: care este cel mai fericit?

Creștinul are bucurie în toate zilele vieții lui. Domnul Isus a zis: „V'am spus aceste lucruri, pentru că bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.“ Ioan 15:11. Iar Ap. Pavel zice: „Bucurți-vă totdeauna în Domnul.“ Filip. 4:4. Astfel creștinul are o bucurie satornică, care îl urmează în toate zilele, pe când acela care își petrece în felul lumii, are o bucurie scurtă care sfârșește în regret, ceartă, temniță sau sinucidere.

Atât de mare a fost pacea, fericirea și bucuria creștinilor și este până în ziua de azi, că ea n'a fost și nici nu poate fi distrusă de nimic în lume, Sabia, focul, moartea, n'au fost în stare să nimicească și să stingă pacea, fericirea și bucuria copiilor lui Dumnezeu.

Un singur lucru a fost și este care le tulbură lor această pace, fericire și bucurie, și acela este păcatul. Ei numai atunci plâng și să întristează, când au grșit sau păcătuit în ceva. Mat. 26:75. Ei mai întristează și ei mai plâng și pentru alții cari cad în păcat. I Cor. 5:2.

Deci scumpe amice care citești aceste rânduri! Voești să ai o pace, fericire și bucurie, pe care să n'o regretai niciodată? Voești să fi într'adevăr fericit aici pe pământ și sus în cer? Voești ca această pace, fericire și bucurie să te însoțească vecinic? Predă-te astăzi pe brațele Aceluia, care a murit pentru tine la Golgota și gustă din pâinea și apa vieții pe cari El ți le dă în dar, și vei fi în veci fericit. Atunci și numai atunci, vei cunoaște adevărata fericire și numai atunci vei înțelege că este o pace și o bucurie pe cari lumea nu le poate da. Și îmbrăcat în dragostea lui Dumnezeu, vei striga și tu: „Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!“ Ps. 16:2. Amin.

S. Z.

Lecțiuni biblice

LECȚIUNEA I

Duminică în 3 Ianuarie: Creațiunea. Facerea (Genesa) cap. 1 și 2.

Cuv. Aur. Golos. 1:16,

Timpul: 4004 ani înainte de Domnul.

Locul: Grădina Edenului se presupune că ar fi fost în vecinătatea râurilor Tigru și Eufrat.

Studierea școlii duminicale.

Facerea 1:1 și 20,31 vers.

O întrebare: Cum au venit în existență toate cele

văzute și nevăzute? Cartea Facerei (I Moise) ne dă un răspuns pozitiv. Descrie crearea tuturor lucrurilor înainte de începerea păcatului, începutul răscumpărării, începutul nașionilor și începutul nașionii alese prin care să vină Răscumpărătorul. Lecția I, ne descrie din primele două versuri cum au venit în existență omul și lumea.

2. **Dumnezeu crează universul.** Facerea 1:1, ne arată cum s'a făcut cerul și pământul și toate corpurile cerești și pământești. Cuvântul „creațiune“ sau „făcut“ este inventat prima dată de Dumnezeu în limba omenească și el arată că s'a produs un lucru din nimica prin puterea lui Dumnezeu, care e mai mare ca puterea omenească.

Existența lui Dumnezeu. E foarte greu a crede că este vreun om moral, cinstit și onest care să fie ateist. Credința în o ființă superioară este așa de adâncă în natura omului, încât cei ce sunt atești să dau afară pe ei înșiși când câte unul dintre dânșii mărturisește că nu a putut să se jure pe suflarea gurei sale zicând: „Eu sunt un ateist și mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta.“ Ei totuș spun că nu există Dumnezeu. lucrul acesta este cea mai grozavă înșelătorie din partea vrăjmașului. Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor. Găci după cum o mașină nu se face dela natură tot așa nici lumea cu frumusețile ei, nu af' ost create de natură.

Puterea lui Dumnezeu. Cerul își are corpurile cerești: soarele, luna și stelele. Cine ar putea să creze așa un cer, soare, lună și stele afară de Dumnezeuul nostru cel adevărat? Alții află cineva o altă ființă care să le poată schimba ori să le facă mai frumoase. Să vină criticii și netemătorii de Dumnezeu să facă aceste lucruri. Iar dacă ei nu pot să-și schimbe nici măcar părul capului lor, să ne umilim cu toții în fața Marelui Creator și să-L onorăm. Oamenii prin toată știința lor nu sunt capabili să schimbe timpurile, anotimpurile, anii și veacurile.

Cine poate cunoaște sfârșitul vecinicii? I Gron. 29:12. Isaia 43:13.

Înțelepciunea lui Dumnezeu. Mare șii de multe feluri e înțelepciunea lui Dumnezeu. El a creat toate lucrurile și fiecareia din ele i-a împărțit lucrarea ei. Când trece ziua, vine seara; nici una din ele nu întârzie nici nu se grăbește în locul celeilalte. Soarele își face cursul său, la fel luna și stelele.

3. Dumnezeu crează pământul. Facerea 1:2-25. Scriind pe scurt despre universul creat, scriitorul se întoarce a scrie despre pământ, pentru că lucrarea Scripturii este cu pământul și cu locuitorii lui. Spiritul lui Dumnezeu a fost pe deasupra apelor și pământul era fără formă în apele de pe toată suprafața lumii. Pământul a fost făcut din nimic, numai prin Cuvântul lui Dumnezeu care a zis să fie și s'a făcut.

3. Dumnezeu crează omul. Când Dumnezeu a creat pe om, aținut sfat despre crearea lui și a zis: „Să facem pe om, după chipul și asemănarea Noastră“. De aici vedem că sunt mai multe Persoane în Dumnezeu. Acele Persoane sunt: Tatăl (Facerea 1:26), Fiul (Ioan 1:3) și Duhul Sfânt (Iovu 33:4). Omul a fost creat de Dumnezeu din două părți. Dumnezeu a creat pe om din pământ, ca să locuiască pe pământ, apoi a suflat în nările lui suflare de viață ca să aibe împărțășire cu Dumnezeu. Omul a fost creat ca o ființă deosebită de animale fiindcă el a fost creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.“ Cum se arată chipul lui Dumnezeu în om? Dumnezeu este sfânt și drept și omul poate deveni în această stare. Efes. 4:24. Omul are darul dela Dumnezeu de a cunoaște, pricepe, înțelege, el poate cugeta și face planuri, etc. Omul a fost creat ca să trăiască în veci fiindcă în grădina Edenului era „pomul vieții“, El a fost creat ca să fie reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, fiindcă a fost creat după chipul și asemănarea. Sa. Inchipuirea Sfântă a fost văzută în om prin faptul că a fost pus de Dumnezeu să stăpânească și să domnească peste toate făpturile.

Intrebări: Pentru ce a creat Dumnezeu pe om? Din

ce a fost creat omul? Pentru ce a fost el creat din pământ? Ce rost are în el suflarea lui Dumnezeu? Din ce a fost creat universul? etc.

LECȚIUNEA II

Duminecă în 10 Ianuarie: Căderea omului. Facerea cap. 3.

Cuv. Aur. Rom. 5:19,

Cuvânt Adevărat. Ga să scăpăm de păcat și de pedeapsa lui, trebuie să ne împotrivim ispitei.

2. Posibilitatea de a păcătui. Intrarea păcatului în lume, este legată, de „pomul oprit“. Facere 2:16,17. Doi pomi erau în Eden: pomul binelui și al răului și pomul vieții. Pomul cel dintâi stă pentru lege și disciplină. El arată omului că „calea vieții“ este prin îndeplinirea poruncilor lui Dumnezeu. Apoc. 2:7 și 22:14. Pomul acela a fost pus în Eden pentru cercarea omului. Noi suntem lăsați ca să fim ispitiți pentru ca în felul acesta să fim cercăți și să ne pregătim ori pentru rai ori pentru lacul de foc. Iacob 1:12.

Ispititor viclean. Satan se folosește de alți agenți a ispitit pe oameni. Isaia 14:12-15. Ezec. 28:12-17, Mat. 16:22,23.

3. Ispita de a păcătui. Caracterul Satanei este șiretenia. El s'a apropiat de femeie când era singură și prin vorbirea lui vicleană a zis: „Oare a zis Dumnezeu să nu mâncați din toți pomii? Cugetătorii moderni zic că nu e Satană. Dacă el nu există atunci cine conduce lucrurile rele? Vezi Apoc. 12:9.

Mincinos, pâritor. „Hotărât că nu veți muri“ — zice șarpele — „veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.“ Greu este omenirii de astăzi să suporte urmările păcatului.

4. Predarea păcatului. Femeia a văzut, a luat, a mâncat și a dat și soțului ei. Indată ce femeia a ajuns în păcat, a devenit și ea o ființă ispititoare. Astfel noi putem înțelege că prin păcatele noastre pot să fie alții vătămați: direct ori indirect. Nici un om nu trăește pentru sine ci pentru alții.

4. Urmările păcatului. Păcatul aduce în viața omului rușine. Primii oameni și-au deschis ochii în viața păcatului și s'au văzut goli. Păcatul aduce după sine frică. Omul care a păcătuit caută mereu să se ascundă. Păcatul aduce după sine scuză. Când cineva a păcătuit, imediat începe a se scuza și a învinui pe alții. Păcatul aduce după sine condamnare. Păcătoșul este pierdut dela fața lui Dumnezeu și el însuș caută să se ascundă de El.

5. Judecata păcatului. Fiindcă șarpele era instrumentul satanei, Dumnezeu a lovit ca să facă degradarea șarpelui ca simbol și prorocie despre căderea Satanei. Tărârea șarpelui pe pânțece și în praful pământului ne arată că așa se va prăbuși puterea Satanei în praf și pulbere. Compară Luca 10:18. Rom. 16:20. Apoc. 12:9.

Pedeapsa peste femeie. Femeia e supusă chinurilor la nașterea de copii și este stăpânită de bărbat.

Pedeapsa peste om. În grădina Edenului omul avea deja lucrul său, dar acum după păcat i se adaugă omului pedeapsa: „Prim sudoarea feței tale...“ necazul,

oboseala, bătrînețea și moartea au fost pedeapsă omului. Și pământul este blestemat până în timpul întemeierii Împărăției Domnului Isus pe el. Rom. 8:19-23. Isaia 11:1-9.

Intrebări: De cine au fost ispitiți primii oameni? Cine a amăgit pe femeie? Dar pe bărbat? Ge aduce păcatul după sine? De ce se ascunde cel ce face păcatul? De ce acuză cel ce face păcatul pe alții?

LECȚIUNEA III

Duminică în 17 Ianuarie: Cain și Abel. Facerea cap. 4.

Cuv. Aur. Evr. 11:4,

Timpul: Se poate la vreo sută de ani după creațiune.

Cuvânt Adevărat. Dumnezeu urăște închinăciunea în care nu este credință vie prin o viață dreaptă.

Precum vedem, cartea Facerei, este o carte a începuturilor. În cap. 3 am învățat despre începerea păcatului și a judecării; în cap. 4 învățăm despre întâia naștere, întâia familie, întâia ucidere, întâiul martir și întâia arătare a dezvoltării omenești. Lecțiunea aceasta arată întâia luptă între două feluri de semănță.

1. **Cain și Abel la Altar.** Ocupațiunea fiecăruia din ei, e înaintea noastră — unul e păstor, altul agricultor. Dela început vedem că ei lucrând cinstit și-au agonisit pâinea cea de toate zilele. Ei s'au și închinat sau au invocat Numele Domnului. După un timp oarecare ei au adus jertfe: unul a adus din roadele pământului, iar celalt din întâiele născute ale oilor sale și din grăsimea lor. Închinăciunea adevărată este cel mai înalt lucru ce-l putem face pentru Dumnezeu. În jertfa lui Abel era sânge, dar Cain n'a adus jertfă cu sânge. Așa Dumnezeu a căutat la sânge, că „fără vărsare de sânge, nu este iertare pentru păcate.”

Răspunsul la jertfe. „Domnul a privit cu plăcere spre jertfa lui Abel.. dar spre Cain și spre jertfa lui, n'a privit cu plăcere.” Intrebarea ne este: pentru ce? Vedem că mai întâi Dumnezeu caută la om și la inima lui și după aceea la jertfa adusă. Jertfa depinde de caracterul persoanei. Dacă acea persoană are inima curată și jertfa îi este curată. Proorocii arată ceva important. Amos. 5:21-24. I Sam, 15:22,23, Prov. 15:8 Isaia 1:11-15. Osea 6:6. Cel mai mare Profet ne zice: „Dacă îți aduci darul tău la altar și și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva contra ta, lasă-ți darul acolo și du-te întâi de te împacă cu fratele tău, apoi vino și-ți adă darul.” Mat. 5:23-24.

3. **Cain și Domnul la altar.** Cain s'a mânia foarte tare și i s'a posomorit fața. De unde a știut el că jertfa lui n'a fost primită? El a avut o religie fără putere, o jertfă fără de sânge și o dragoste necurată către fratele său și către Dumnezeu. Dumnezeu stă de vorbă cu Cain întrebându-l: „Pentru ce te-ai mâniat? Dacă faci bine, vei fi bine primit, iar dacă faci rău, păcatul pândeste la ușă, dorința lui să ține de tine, dar tu să-l stăpânești.” Efes. 4:26,27. Mat. 6:12,13.

3. **Cain și Abel sunt în câmp.** „Dar pe când erau în câmp, Cain s'a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.” Astfel întâia ucidere e în legătură cu închinăciunea religioasă. I Ioan 3:12-15.

4. **Cain cu Dumnezeu în câmp.** Pentru crima sa Cain a fost imediat examinat de Dumnezeu, care i-zis: „Unde-i fartele tău?” Fii sigur că păcatul tău te dă afară. Num. 32:23. În primul răspuns, Cain mințește zicând: „nu știu”. Iar în al doilea aduce insultă lui Dumnezeu.

Cain este judecat. Cain se plânge că pedeapsa lui este prea mare încât el nu o poate suporta. El s'cugetat mai mult la pedeapsa pe care a primit-o decât la păcatul pe care l-a înfăptuit. Dumnezeu îi pune semn de protecție ca să nu-l omoare nimenea. Apoi Cain a ieșit dela fața lui Dumnezeu și a mers în țara Nod.

Intrebări. Cum a chemat pe cei doi copii ai lui Adam? Ce au adus ei? Spre a cui jertfă a căutat Dumnezeu? De unde știm că caracterul lui Cain era ceva rău? De ce a omorât Cain pe Abel? S'a pocăit Cain de păcat când a fost pedepsit de Dumnezeu? etc.

LECȚIUNEA IV

Duminică în 24 Ianuarie: Noe și Arca. Facerea cap. 5 până la 11:32.

Cuv. Aur. Evrei 11:7.

Timpul: Înainte de Hristos 23:48, 24:47.

Locul: Probabil în teritoriul muntelui Ararat, unde s'a oprit arca.

Cuvânt Adevărat. Judecățile lui Dumnezeu o să a jungă pe toți oamenii nelegiuți.

După pedepsirea lui Cain s'au strecurat mulți ani, în cari s'au ridicat două clase de oameni în lume (Cainiții, cari au fost un popor netemător de Dumnezeu și Setiști cari au trăit o viață temătoare de Dumnezeu. Aceste două clase au rămas deosebite un timp dar mai târziu s'au unit prin căsătorii cănu sau stricat cu totul.

2. **Omul lui Dumnezeu.** Noe a fost un om drept temător de Dumnezeu și credincios chemării cerești. Se poate ca cineva să trăiască o viață sfântă și plăcută lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi corupte. El a fost un predicator al dreptății. A predicat timp de 120 de ani fără ca cineva să-l creadă afară de familia lui.

2. **Planul lui Dumnezeu.** Dumnezeu S'a mâniat în inima Sa că a creat ep om și Și-a pus în gând că să-l șteargă depe fața pământului. Iar prin Noe și familia sa, să ridice o lume nouă. Aceea apă care a înecat omenețea, pe aceea apă a stăt corăbia lui Noe și a fost mântuit el și tot ce a avut în corăbie. Arca a fost un simbol al mântuirii. Se zice, că ea a fost de 525 coți de lungă și de 87 de lată, cu trei etaje având o capacitate de 32.800 tone. Noe a ascultat ce i-a poruncit Dumnezeu și a intrat în arcă, iar prin rămânerea în ea, a fost scutit în tot timpul judecării fiindcă Dumnezeu a închis ușa după el. Contemporanii lui Noe, le-a fost un lucru prost și de răs arca.

dar lui i-a servit spre mântuire; tot la fel credința vie în Isus Hristos, servește astăzi mulțura de dispreț dar nouă ne servește spre mântuire.

3. Porunca lui Dumnezeu. „Vino tu și toată casa ta în arcă.“ Noe a ascultat și a făcut tot ce-i poruncise Domnul.

4. Judecata lui Dumnezeu. „Și a pierit orice făptură se mișca pe pământ, atât paserile cât și vitele și fiarele, tot ce se târa pe pământ și toți oamenii.“

5. Harul lui Dumnezeu. Viața și seminția rea omenască au fost distruse și Noe devine capul unei seminții temătoare de Dumnezeu. Binecuvântarea și porunca de a se împlini pe pământ este dată iarăși ca și lui Adam și prin lucru de siguranță Dumnezeu le dă un semn de sigil.

Curcubeul fapt sigilat. Un legământ este învoirea alor două persoane sau partide.; Curcubeul este un semn al judecării lui Dumnezeu din trecut și acum prin acel semn, Dumnezeu arată mila sa către omenime.

Intrebări: Cum a devenit oamenii după pedepsirea lui Cain? Gine a fost găsit drept? Ce i-a poruncit Dumnezeu lui Noe? Cine a intrat în arcă? Gine a fost pierdut de potop? etc.

LECȚIUNEA V

Duminecă în 31 Ianuarie: Chemarea lui Avraam. Facerea cap. 12.

Cuv. Aur. Gal. 3:29,

Cuvânt Adevărat.

BCU Cluj / Central Univ

Intrebări: La ce s'au închinat părinții lui Avraam? Cine a chemat pe Avraam? A fost cercată credința lui Avraam? Ce făgăduinți a primit el? De ce a fost numit el Avraam? etc.

Aviz

Se aduce la cunoștință că, a apărut calendarul „Cuvântul Adevărului“, cu un material foarte bogat, și broșura intitulată: „Raportul lui Pilat către Împăratul Tiberiu.“ cu prețul 10 lei buc.

La redacție se găsesc de vânzare: Studiul în Apocalips, cu prețul de 10 lei. Memorii de credință 10 lei. Cartea de cântări cu note 160 lei și fără note 50 lei cu 400 de cântări. Biblii de masă 160 lei în pânză, iar în carton 130 lei. Biblii de buzunar cu trimeteri 100 lei. Noul Testament cu psalmi legat în

pânză 40 lei, cu psalmi hârtie groasă 25 lei, în carton 20 lei. Doritorii se pot adresa printr-o carte poștală la Arministrația „Cuvântul Adevărului“ str. Gr. Manolescu 9. Comenzile se trimit cu ramburs.

Se aduce la cunoștință tuturor abonaților: Toți abonații la revista „Cuvântul Adevărului“ sunt rugați să-și achite fiecare abonamentul pe anul 1936, până la data de 15 Ianuarie. Celor cari până la această dată nu-și achită abonamentul, suntem nevoiți ale opri trimeterea revistei.

Botezuri cu Duhul Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duhul Sfânt în următoarele comune: Constanța 2, jud. Hunedoara comuna Rane. Seliște 2, jud. Storojineț com. Igești 10 Pă-

trăuți 7, Ciupea 1, Corcești 4, jud. Mureș Valea Largă 1. Pentru toate binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Fiul și Duhul Sfânt. Amin.